

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Taknemlig i alle forhold

Har vi ikke grund til at være fuld af taknemlighed, uanset de forhold, vi måtte befinde os i?

Løbet af årene har jeg haft den hellige mulighed at mødes med mange mennesker, hvis sorger synes at nå dybt ind i deres sjæl. I disse stunder har jeg lyttet til mine elskede søskende og sørget med dem over deres byrder. Jeg har overvejet, hvad jeg kunne sige til dem, og jeg har kæmpet med at vide, hvordan jeg kunne trøste og støtte dem i deres prøvelser.

Ofte skyldes deres sorg det, der synes at være en afslutning på noget. Nogle står over for afslutningen på et kært forhold, som når en af vore kære dør, eller når et familiemedlem afbryder kontakten. Andre føler, at de møder afslutningen på håb – håbet om at blive gift eller få børn eller om at overvinde en sygdom. Andre møder måske afslutningen på deres tro, idet verdens forvirrende og modstridende stemmer frister dem til at tvivle, ja, selv forlade det, de engang vidste var sandt.

Jeg tror, at vi alle før eller senere vil opleve tider, hvor det stof, vores verden er lavet af, vil gå op i sømmene og efterlade os med en følelse af ensomhed, frustration og vildrede.

Det kan ske for alle. Ingen er immun.

Vi kan være taknemlige

Ingen situation er ens, og detaljerne i hvert liv er unikke. Ikke desto mindre har jeg lært, at der findes noget, der kan fjerne den bitterhed, som kan opstå i livet. Der er én ting, vi kan gøre, der gør livet sødere, lykkeligere, ja, selv herligt.

Vi kan være taknemlige!

Det kan synes at stride imod verdens visdom at foreslå, at en, der er tynget af sorg, bør takke Gud. Men de, der sætter bitterhedens bæger fra sig og i stedet løfter taknemlighedens glas, kan finde en rensende drik med heling, fred og forståelse.

Som Kristi disciple befales vi at »takke Herren [vor] Gud i alle forhold«,¹ og »stem[me] i med takkesang til Herrens«,² og lade vores »hjerter være fuldt af tak til Gud.«³

Hvorfor befaler Gud os at være taknemlige?

Alle hans befalinger er givet for at gøre velsignelser tilgængelige for os. Befalinger er muligheder for at udøve

vores handlefrihed og modtage velsignelser. Vor elskede himmelske Fader ved, at valget om at udvikle taknemlighed vil bringe os sand glæde og stor lykke.

Taknemlighed for ting

Men nogle vil måske sige: »Hvad har jeg at være taknemlig for, når min verden er ved at styrte sammen?«

Måske er fokus på det, som vi er taknemlige for, ikke den rette tilgang. Det er svært at udvikle taknemlighed, hvis vores taknemlighed kun begrænser sig til antallet af de velsignelser, vi kan opremse. Det er sandt, at det er vigtigt at »tælle vore velsignelser« ofte – og alle, der har prøvet, ved, at der er mange – men jeg tror ikke, at Herren forventer, at vi er mindre taknemlige i prøvelsens stund end i stunder med overflod og ro og mag. Faktisk omtaler mange skriftstedshenvisninger ikke en taknemlighed for ting, men foreslår snarere en generel taknemlighed.

Det er let at være taknemlig for ting, når alt i livet synes at gå glat. Men hvad med de øjeblikke, hvor vi

drømmer om noget, der synes uden for rækkevidde?

Må jeg foreslå, at vi ser taknemlighed som en tilbøjelighed, en livsstil, der er uafhængig af vores aktuelle situation? Med andre ord foreslår jeg, at vi i stedet for at være taknemlige *for* ting fokuserer på at være taknemlige *i* vore forhold – hvad end de måtte være.

Der findes en gammel historie om en tjener, der spurgte en kunde, om han havde nydt sit måltid. Gæsten svarede, at alt var i fineste orden, men det ville have været bedre, hvis de havde serveret mere brød til. Den næste dag vendte manden tilbage, og da serverede tjeneren dobbelt så meget brød og gav ham fire skiver i stedet for to, men manden var stadig ikke tilfreds. Den følgende dag fordoblede tjeneren igen brødet, men uden held.

På den fjerde dag var tjeneren fast besluttet på at gøre manden glad. Så han tog et 3 meter langt brød frem, skar det i to stykker og serverede det til gæsten med et stort smil på læben. Tjeneren kunne næsten ikke vente på mandens reaktion.

Efter måltidet så manden op og sagde: »Skønt, som altid. Men nu giver du igen kun to skiver brød.«

Taknemlighed i vore forhold

Mine kære brødre og søstre, valget er vores. Vi kan vælge at begrænse vores taknemlighed ud fra de velsigelser, vi føler, at vi mangler. Eller vi kan vælge at være som Nefi, hvis taknemlige hjerte aldrig vaklede. Da hans brødre bandt ham om bord på skibet – som han havde bygget for at føre dem til det forjættede land – smertede hans ankler og håndled så meget, at de var »overordentlig opsvulmede« og en frygtelig storm truede med at opsluge ham i havets dyb. »Alligevel,« sagde Nefi, »så jeg hen til min Gud, og jeg priste ham hele dagen; og jeg murrede ikke imod Herren over mine trængsler.«⁴

Vi kan vælge at være som Job, der syntes at have alt, men mistede det hele. Dog svarede Job ved at sige: »Nøgen kom jeg ud af moders liv, nøgen vender jeg tilbage! Herren gav, Herren tog, Herrens navn være lovet.«⁵

Vi kan vælge at være som de sidste dages hellige pionerer, der bevarede taknemligheden under deres langsomme og smertefulde vandren mod Great Salt Lake, mens de endda sang og dansede

og frydede sig over Guds godhed.⁶ Mange af os ville have været tilbøjelige til at trække os, beklage os og pines over den svære rejse.

Vi kan vælge at være som profeten Joseph Smith, som skrev disse inspirerede ord, mens han sad i fængslet i Liberty under forfærdelige forhold: »Lad os derfor, inderligt elskede brødre, med glæde gøre alt, hvad der står i vor magt, og måtte vi da med største vished være stille for at se Guds frelse, og så hans arm kan blive åbenbaret.«⁷

Vi kan vælge at være taknemlige, uanset hvad.

Denne form for taknemlighed rækker ud over alt det, der måtte ske omkring os. Den overgår skuffelse, modløshed og fortvivlelse. Den blomstrer lige så smukt i vinterens iskolde landskab, som den gør det i sommerens behagelige varme.

Når vi er taknemlige til Gud *i* vore forhold, kan vi opleve en mild fred midt i prøvelsens stund. I sorg kan vi stadig opløfte vores hjerte i lovprisning. I smerte kan vi fryde os i Kristi forsoning. I sorgens bitre kulde kan vi opleve himlens tætte og varme favn.

Vi tror sommetider, at vi skal være taknemlige, *efter* vore problemer er løst, men det er forfærdelig snæversynet. Hvor meget af livet går vi glip af ved at vente på at få øje på regnbuen, inden vi takker Gud for, at det regner?

At være taknemlig i sorgens stund betyder *ikke*, at vi er glade for vore omstændigheder. Det *betyder* dog, at vi med troens øje ser ud over øjeblikkets udfordringer.

Det er en taknemlighed, der ikke udspringer fra vore læber, men fra vores sjæl. Det er en taknemlighed, der heler hjertet og øger vores viden.

Taknemlighed som en handling i tro

At være taknemlig *i* vore forhold er en handling i tro på Gud. Det kræver, at vi stoler på Gud og håber på det, som vi ikke ser, men som er sandt.⁸ Ved at være taknemlige følger vi vor elskede Frelasers eksempel, som sagde: »Ske ikke min vilje, men din.«⁹

Raymond i Alberta i Canada

Sand taknemlighed er et udtryk for håb og vidnesbyrd. Det kommer af erkendelsen af, at vi ikke altid forstår livets prøvelser, men har tillid til, at vi en dag vil forstå.

I alle forhold næres vores taknemlighed ved de mange og hellige sandheder, som vi *har* kundskab om: At vor Fader har givet sine børn den store plan for lykke; at vi gennem hans Søns, Jesu Kristi, forsoning kan leve for evigt sammen med vore kære; at vi i sidste ende vil få et herliggjort, fuldkomment og udødeligt legeme, der ikke bebyrdes med sygdom eller handicap; at de tårer, vi har grædt ved sorg eller tab, vil blive erstattet med en overflod af glæde og lykke, »godt, presset, rystet, topfyldt mål«.¹⁰

Det må have været denne form for vidnesbyrd, der forvandlede Frelserens apostle fra frygtsomme, tvivlende mænd til Mesterens frygtløse, glade udsendinge. I de timer, der fulgte hans korsfæstelse, blev de opslugt af fortvivlelse og sorg og var ude af stand til at forstå det, der lige var sket. Men én begivenhed ændrede på det. Deres Herre viste sig for dem og erklærede: »Se på mine hænder og fødder – det er mig.«¹¹

Da apostlene genkendte den opstandne Kristus – da de oplevede deres elskede Frelasers herlige opstandelse – blev de en anden slags mænd. Der var intet, der kunne holde dem fra at opfylde deres mission. Med mod og beslutsomhed accepterede de den tortur, ydmygelse og selv den død, de mødte på grund af deres vidnesbyrd.¹² Det hindrede dem ikke i at prise og tjene deres Herre. De forandrede mennesker alle vegne. De forandrede verden.

I behøver ikke se Frelseren, som apostlene gjorde, for at opleve samme forandring. Jeres vidnesbyrd om Kristus, der kommer fra Helligånden, kan hjælpe jer til at se ud over jordelivets skuffende afslutninger og se den strålende fremtid, som verdens Forløser har forberedt.

Vi er ikke skabt til afslutninger

I lyset af det, som vi ved om vores evige skæbne, er det da noget under, at når vi møder livets bitre afslutninger, synes de at være uacceptable? Der synes at være noget i os, der stritter imod afslutninger.

Hvordan kan det være? Fordi vi er lavet af evigt materie. Vi er evige væsener, børn af Gud den Almægtige, hvis navn er Uendelig¹³, og som lover et utal af evige velsignelser. Afslutninger er ikke vores skæbne.

Jo mere vi lærer om Jesu Kristi evangelium, jo mere indser vi, at afslutningerne her i jordelivet slet ikke er afslutninger. De er blot afbrydelser – midlertidige pauser, der en dag vil synes små i sammenligning med den evige glæde, der venter de trofaste.

Hvor er jeg min himmelske Fader taknemlig for, at der i hans plan ikke

er rigtige afslutninger, kun evigtvarende begyndelser.

De, der er taknemlige, vil blive herliggjort

Brødre og søstre, har vi ikke grund til at være fuld af taknemlighed, uanset de forhold, vi måtte befinde os i?

Har vi brug for større grund til at lade vores hjerte »være fuldt af tak til Gud«¹⁴

»Har vi ... ikke stor grund til at fryde os?«¹⁵

Hvor er vi velsignede, hvis vi anerkender Guds værk i livets vidunderlige

gobelin. Taknemlighed til vor Fader i himlen udvider vores opfattelsesevne og gør vores syn klart. Det inspirerer til ydmyghed og fremelsker empati mod vore medmennesker og alle Guds skabninger. Taknemlighed er en katalysator for alle kristuslignende egenskaber! Et taknemligt hjerte er alle dyders moder.¹⁶

Herren har givet os sit løfte om, at de, »der modtager alt med taknemlighed, skal blive gjort *herlig*; og det, der hører denne jord til, skal blive [dem] tillagt, endog hundrede fold, ja, mere.«¹⁷

Må vi »daglig ... leve i taksigelse«¹⁸ – især under de tilsyneladende uforklarlige afslutninger, der er en del af livet på jorden. Må vi lade vores sjæl udvide sig i taknemlighed til vor barmhjertige himmelske Fader. Må vi altid og konstant hæve vores stemme og gennem ord og handling vise vores taknemlighed til vor Fader i himlen og til hans elskede Søn. Dette beder jeg om og efterlader jer mit vidnesbyrd og velsignelse i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 59:7; se også Ef 5:20; 1 Thess 5:18; Mosi 26:39; Alma 7:23; L&P 98:1.
2. SI 147:7.
3. Alma 37:37.
4. Se 1 Ne 18:10–16.
5. Job 1:21.
6. Læs om eksempler på pionerer, der bevarede et muntert sind trods svære vanskeligheder i Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers*, 2006, s. 10, 366–367.
7. L&P 123:17.
8. Se Alma 32:21.
9. Luk 22:42.
10. Luk 6:38.
11. Luk 24:39.
12. Se Rom 5:3; 2 Kor 4:17; 12:10.
13. Se Moses 1:3.
14. Alma 37:37.
15. Alma 26:13.
16. Se Marcus Tullius Cicero, *Oratio Pro Cnæo Plancio*, XXXIII, afsnit 80; citeret i Joseph B. Wirthlin, »Live in Thanksgiving Daily«, *Ensign*, sep. 2001, s. 8.
17. L&P 78:19; fremhævelse tilføjet.
18. Alma 34:38.

